

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Έτος ΣΤ". Αριθ. 148 - Τιμή Φύλλου Δοχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ὕπὸ τριμελὲς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δοχ. 15.000 - Ἐτησίᾳ δοχ. 30.000 Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμ. δολ. 3. - Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Τζώρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος - Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ τὰ ἔκτροπα τῆς Γυναικείας Μονῆς τῆς Κερατέας — ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας «Ἐθνικὸς Κήρυξ» καὶ «Ἀλλαγὴ» τὴν ἀνσπεύχην τοῦ Συνοδικοῦ ἀνακοινωθέντος, μετὰ τὰς τόσας ἀνακριβείας καὶ παραπειστικὰς πληροφορίες.

Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν ἡμερησίῳ τύπον τὸ ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ τὰ ἔκτροπα τῆς Γυναικείας Μονῆς τῆς Κερατέας, καὶ προαγόμεθα καθηκόντως νὰ ἀναιρέσωμεν τοῦτο εἰς ὅλα τὰ κεφάλαια, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παραπλανήσεως τυχόν τοῦ ἀδικοῦ κοινού. Ἐν πρώτοις τὸ εἰρημένον Συνοδικὸν ἀνακοινωθέν ἀποκαλεῖ καρκίνωμα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον. Ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος ἡμῖς ἀρμόζει εἰς ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ σοβαρότητος. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καθιερώθη ὑπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκυρώθη ὑπὸ τῶν λοιπῶν τοιούτων καὶ καθιερώθη ὡς παράδοσις διὰ τῆς αἰωνοβίου ἐφαρμογῆς του ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ ὅπερ ἐσέβοντο καὶ ἐτήρουν μέχρι τοῦ 1923 καὶ οἱ νῦν χαρακτηρίζοντες τοῦτο ὡς καρκίνωμα.

Β) Ὁ διίσχυρισμός τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέφυγε, διαρκούσης τῆς Δίκης διὰ τὰ σκανδαλώδη ἔκτροπα τῆς Γυναικείας Μονῆς Κερατέας, νὰ ἐμιλήσῃ, αἰτοῖ προεκλήθη, ὡς γράφει, πρὸς τοῦτο ὑπὸ ἐπισήμων Δημοσιογραφικῶν Ὁργάνων, ἵνα μὴ ἐπηρεάσῃ τὴν Δικαιοσύνην, ἡμῖς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ πράγματα. Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποκαλύψεως τῶν σκανδάλων τῆς Κερατέας δομῶς, ὡς ὀφείλει, ἐκαντηρίασεν ταῦτα εἰς τὸ Ἐπίσημον Δελτίον «Ἐκκλησία», ὡς καὶ εἰς τὸν ἡ-

μερησίῳ τύπον, εἰς ὃν μάλιστα ἐξέφρασεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Γ) Οὐδεμιὰς ἐπίσης ἔχεται ἀληθείας καὶ ὁ διίσχυρισμός τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος, ὅτι αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις, διὰ λόγους δῆθεν ψηφισθείας ἐκάλυπτον τὰς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑποβαλλομένας πρὸς ὅλας τὰς βαθμίδας, ὡς γράφει, τῶν Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν καταγγελίας καὶ ἡμποδίζον τὴν Δικαιοσύνην νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαδικασίας αὐτῶν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Καὶ ὁ διίσχυρισμός οὗτος, ὁ κατακρίνων συλλήβδην ὅλας τὰς Κυβερνήσεις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 καὶ ἐντεῦθεν πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθείας, διότι οὐδὲ μία Κυβέρνησις ὅσον καὶ ἂν ὕστερῃ εἰς τὴν συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν, δὲν δύναται νὰ ἀποκρύψῃ ἐγκλήματα καὶ μάλιστα καταγγελλόμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαδικασίας αὐτῶν, ἵνα ἐπιβάλῃ τὰς κυρώσεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Δ) Ἐπίσης ἀναληθὴς ἐστὶν καὶ ὁ διίσχυρισμός τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος, ὅτι ἡ Πολιτεία ἐξεσφάλισεν εἰς τοὺς Παλαισημερολογίτας προνομιακὴν μεταχείρισιν καὶ πλήρη ἀσυδοσίαν, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων μετὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, διότι γνωστὸν τυγχάνει τοῖς πᾶσι, πόσον ἀγρίως ἐδιώκοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν Ὁργάνων Χωρικῆς κατ' ἀρχάς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Καὶ μόνον τελευταίως, ὅταν ἡ Πολιτεία ἐπέισθη ὅτι οὗτοι ἐσέβοντο καὶ ἐτήρουν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἐκ λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ οὐχὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν σκοτίων καὶ ἀντεθνικῶν σκοπῶν, ὡς εἶχον τὴν ἀφέλειαν, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἰπῶ, νὰ διαβάλωσι τοὺτους οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, τότε ἐδείκνυν ἀνοχὴν εἰς αὐτούς.

Ε) Ἐσῶλος καὶ φαρισαϊκὸς εἶναι καὶ ὁ φόβος

τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος, μὴ τὸ κακίνωμα τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου μὲ τὴν κακὴν ἐξέλιξιν του, συντρεχόντων καὶ τῶν ἀποκαλυφθέντων σκανδάλων τῆς Κερατέας, ἀποβῇ σὺν τῷ χρόνῳ μία γάγγραйна εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ὄργανισμόν, πρὸς μεγίστην ἡθικὴν ζημίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχετε ἀτρέμος, Ἅγιοι Συνοδικοί, διότι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὡς Ἱερὸς θεσμὸς τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου, δὲν ἀποτελεῖ κακίνωμα οὐδὲ ἀπειλεῖ μὲ γάγγραιναν τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ὄργανισμόν, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μίαν ζωτικὴν ἀρτηρίαν δι' ἧς μεταγίγνεται εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας ὁ ζωογόνος Πνευματικὸς χυμὸς τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἡθικὸν Ὁξυγόνον τῶν Σεπτῶν Θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκτείνω, ὅπερ ἀποτελεῖ κακίνωμα καὶ ἀπειλὴ νὰ γάγγραινίσῃ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ὄργανισμόν εἶναι ἡ ἓκ μέρους, τῆς Πνευματικῆς Ἑγείας καὶ ρηξικελεύθων τινῶν Ἱεραρχῶν παρατηρουμένη τάσις πρὸς καινοτομίας, προδιδούσας ἑλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Οἰκουμένων καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Καί, ἵνα μὴ ἐλεγχθῶμεν ὡς ἀοριστολογούντες, ἀναφέρομεν καὶ τινὰς τῶν καινοτομιῶν τούτων ὡς εἶναι ἡ ἓπ' ἐσχάτων ἐκδοσὶς ἀδείας γάμου ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δύο ἀνδρῶν ἀδελφῶν μετὰ δύο ἀδελφῶν γυναικῶν πρὸς κατάφορον καταπάτησιν τοῦ ΝΔ' Κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ' Οἰκουμένης Συνόδου. Ἡ σύζευξις καὶ συμβίωσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μετὰ δύο πλουσίων καὶ πολυφέροντων πνευματικῶν νυμφῶν, ἥτοι ἐπαρχιῶν, ἀπαγορευομένη ρητῶς ὑπὸ τοῦ 25ου Κανόνος τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου, τοῦ διακελεύοντος τὴν πλήρωσιν μιᾶς κενουμένης ἐπαρχίας ἐντὸς τοιμηρίας. Ὁ βλαίος ἀποσχισματισμὸς τῶν παλαιοημερολογιτῶν Ἱερῶν ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ ὑπὸ τὰ σκώματα καὶ τοὺς χλευασμοὺς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἧτις ἐξεχρίσθησαν καὶ ὡς Κουρεῖον διὰ τὸ ξύρισμα τῶν ἱερατικῶν γενειάδων, πράγμα τὸ ὁποῖον προκάλεσεν τὴν φρίκην καὶ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ αὐτῶν τῶν νεοημερολογιτῶν καὶ τῶν ἀπιστῶν.

ΣΤ') Κακῶς τὸ Συνοδικὸν Ἀνακοινωθέν ἐκ τῆς ἀφορμῆς τῶν σκανδάλων τῆς Μονῆς Κερατέας ἀποκαλεῖ ὅλας τὰς Ἱεράς Μονὰς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καταγῶγια καὶ λησταρχεῖα, τοὺς δὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς αὐτῶν ὡς ἀγύρτας καὶ ἐκμεταλλευτάς. Αὐταὶ εἰς τὴν στείραν ταύτην ἐποχὴν τῶν πνευματικῶν φωτῶν ἀποτελοῦσιν ἡθικοὺς λιμένας διὰ τὰ ἡθικὰ ναυάγια τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἅτινα εὐρίσκουσιν εἰς τὰς Μονὰς ταύτας ἄσυλον.

Ζ) Τὸ Συνοδικὸν Ἀνακοινωθέν δὲν ἐφείσθη οὐδὲ τῶν προσώπων τῶν Ἀρχιερέων τῆς ὁμοῦ καὶ ὁρθοφρονούσης παρατάξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἥτοι τοῦ πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομου, τοῦ Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρου, τοῦ Διαυλείας Πολυκάρπου, ὡς ὁραμένων καὶ τούτων δῆθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐλατηρίων, ὅφ' ὧν ἤγοντο οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῆς Μονῆς Κερατέας. Καὶ πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἀναφέρει μίαν ἐγκύκλιον ἡμῶν ὑπ' ἀριθ. 13 καὶ ἡμερομηνίαν 26 Μαΐου, δι' ἧς ἀποκαλοῦμεν σχισματικὴν τὴν Κρατοῦσαν Ἱεραρχίαν, καὶ τὰ μὴ

στήρια αὐτῆς στεροῦμενα Χάριτος Ἀγιαστικῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἀπεκαλέσαμεν διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης σχισματικὴν τὴν Κρατοῦσαν Ἱεραρχίαν καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς πράξεις αὐτῆς, ὡς στεροῦμεν Ἀγιαστικῆς Χάριτος, τοῦτο ἐπράξαμεν ἀμυνόμενοι κατ' αὐτῆς, πρώτης κηρυξάσης ἡμᾶς σχισματικοὺς καὶ στερομένους τῆς Θείας Χάριτος, ἧς ἀπεγυμνώθημεν, δῆθεν, διὰ τῆς ἐπιβληθείσης ἡμῖν ἐρήμην καθαιρέσεως ὑπὸ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, παρανόμως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συσταθέντος. Γνωστόν, ὅτι ἡ ἐπιβληθεῖσα ἡμῖν καθαιρέσις, γενομένη, οὐχὶ διὰ λόγους ἡθικοὺς καὶ προσωπικοὺς, ἀλλὰ διὰ λόγους ἐκκλησιαστικῆς διαφωνίας πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἱεραρχίαν εἰς ζήτημα πίστεως καὶ λατρείας, ἔχει χαρακτηρῆσαι ἀποσχίσεως καὶ ὄχι ἀπογυμνώσεως τῆς ἱερατικῆς ιδιότητος καὶ τῆς Θείας Χάριτος. Συνεπῶς ἀπὸ ἀπόψεως Δογματικῆς δικαιοσύμεθα ἐν τοῖς ἰδίοις ἡμῶν Ναοῖς καὶ μετὰ τὸ ἴδιον ἡμῶν Ποιμνίου νὰ ἀσπώμεν τὰ Ἀρχιερατικά ἡμῶν Καθήκοντα καὶ Δικαιώματα. Διότι, ἂν αἱ τοιούτου εἰδους καθαιρέσεις, αἱ ἐπιβαλλόμεναι διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῆς διαφωνίας μετὰ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεγύμνωνον τοὺς καθηρημένους τῆς Θείας Χάριτος καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς ιδιότητος, τότε ἔδει ἀπαντες οἱ ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ καθαιρεθέντες ὑπὸ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας διὰ λόγους Ὁρθοδοξίας νὰ μὴ ἐπηγγέλλοντο τὸν Ἐπίσκοπον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ ἡμεῖς μὲν, παρ' ὅλην τὴν Κήρυξιν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὡς σχισματικῆς διὰ τῆς ὡς ἄνω ρηθείσης ἐγκυκλίου, οὐδέποτε ἐπανέλθομεν Ἐκκλησιαστικὸν τι μυστήριον, τελεσθὲν ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας σεβόμενοι τοὺς Κανόνας, καθ' οὓς τὰ μυστήρια, καὶ γινόμενα κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐπαναλαμβάνονται, ἐνῶ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία διὰ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, διέταξε τὴν ἐπανάληψιν τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν γάμων, τῶν τελεσθέντων ὑπὸ Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερῶν. Τινὲς μάλιστα τῶν νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων προέβησαν, ὡς ὁ Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων, καὶ εἰς ἀναχειροτονίαν παλαιοημερολογιτῶν Ἱερῶν, πρὸς διαστυρμόν τοῦ κύρους τῶν μυστηρίων καὶ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, καθ' οὓς ἐν περιπτώσει ἀναχειροτονίας δικαίως καθαιροῦνται καὶ ὁ ἀναχειροτονῶν καὶ ὁ ἀναχειροτονούμενος.

Η) Πολὺν φαρισαϊσμὸν ἐνέχει καὶ ἡ δῆλωσις τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος, ὅτι ὁ Μητροπολίτης πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος προέβη εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς ὡς ἄνω μνημονευθείσης ἐγκυκλίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐκλιπόντος Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Κερατέας Κυροῦ Ματθαίου Καρπαθάκη μετὰ τὸν μύχον καὶ ὀπισθόβουλον σκοπὸν νὰ καρπωθῇ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ περιουσιακὰ σιχεῖα αὐτοῦ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Κερατέας. Λέγω δὲ, ὅτι τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ Συνοδικοῦ Ἀνακοινωθέντος ἐνέχει μεγάλην ὀδὸν φαρισαϊμοῦ καὶ κακεντρεχειας, διότι εἶναι γνωστὰ οὐ μόνον τοῖς πᾶσι, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς συντάκτας τῆς Συνοδικῆς Ἀνακοινώσεως τὰ εὐγενῆ καὶ ἰδεολογικὰ ἐλατήρια, ἅτινα ὤθησάν με εἰς τὸ νὰ ἀποδυθῶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω

τὰς μεγάλας ὀλικὰς ζημίας, ὑπολογιζόμενας εἰς 500.000.000 σημερινῶν δραχμῶν, ἐκ τῆς ἀδίκου περικοπῆς τῆς συντάξεώς μου ἐπὶ δεκαοκταετίαν ὅλην ἀπέ-
ναντι τῶν πολυετῶν ὑπηρεσιῶν μου εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν καὶ τὸ Ἔθνος.

Ὡς κατακλείδα τὸ Συνοδικὸν Ἀνακρινωθὲν ἐκ-
φράζει τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἢ νῦν
Κυβερνήτης θὰ ἐκρὶζώσῃ ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
Ὁργανισμοῦ τὸ κακὸν ἔργον τοῦ Παλαίου Ἐκκλη-
σιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ δημιουργηθὲν, λέγει,
ἐκ τοῦ μηδενὸς ἠπειλήσῃ νὰ διχάσῃ τὸ Ἔθνος.

Πρὸς διαβουκόλησιν δὲ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ
ἐκφοβισμὸν τῆς Κυβερνήσεως ἐξαπέλυσεν καὶ μίαν
Δυναμικὴν ἀπειλήν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλά-
δος δὲν θὰ παύσῃ ἀγωνιζομένη, ὅπως δι' ὅλων τῶν
εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς μέσων διαφυλάξῃ τὴν ἀλώ-
ρητον τήρησιν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῇ Ἱερᾶς Πα-
ρακαταθήκης.

Καὶ ἐρωτῶμεν τώρα τὸ νοῆμον καὶ ἀμερόλη-
πτον Κοινόν:

Ποῖοι τηροῦσιν ἀλώρητον τὴν Ἱερὰν Παρακα-
ταθήκην τῆς Πίστεως καὶ τῆς Λατρείας, οἱ διὰ τῆς
μονομεροῦς καὶ αὐθαριετοῦ εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου ἡ-
μερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ θείαν Λατρείαν
καὶ διαιρέσαντες συνεπεῖα ταύτης τὰς Ἐκκλησίας
καὶ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν,
τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν, καὶ τῶν λοιπῶν τῆς
ψυχῆς καθαρῶν, ἢ ἡμεῖς, οἱ Παλαιοημερολογίται,
οἱ ἐμμένοντες εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ
λατρείαν, μηδὲν προσθέσαντες καὶ μηδὲν ἀφαιρέσαν-
τες ἐξ αὐτῆς.

Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λα-
ὸς, ὁ ἀκραϊνέστερος οὗτος λάτρης τῶν Ἐκκλησια-
στικῶν καὶ Ἐθνικῶν Παραδόσεων θὰ ἐξενέγκῃ τὴν
ψῆφον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀγρύπνως φρυκτωροῦν-
των ἐπὶ τῶν τετιμημένων ἐπαύξεων τῶν Ἐκκλη-
σιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν τούτων παραδόσεων.

Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ ἹΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ

ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Ἐφέτος Δόξα τῷ Τρισάγιῳ Θεῷ ἡξιώθημεν νὰ
λειτουρησώμεν ἀκωλύτως καὶ νὰ τελέσωμεν τὴν
Ἱερὰν Πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ ἐν Δράμᾳ Ναοῦ τῶν
Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγέ-
νετο Ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην Πανηγυρικὴ Θεία
Λειτουργία μετ' ἀγκοιλασίας συλλειτουργούντων τῶν
Ἱερέων μας Αἰδέο. Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου καὶ
Παν. Ἀρχιμ. Καλλιπίου Γιαννακουλοπούλου καὶ ἐν
μέσῳ πικροῦ εὐσεβοῦς Ἐκκλησιάσματος. Τὸν πα-
νηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Αἰδέο. Ἱερεὺς
Μιχαὴλ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν Ἁγίων
Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὴν πίστιν τῶν ὁμοίων μετ' ἡμῶν
πρόκειν νὰ μιμηθώμεν ὅλοι μας. Πρὸ ἡμερῶν ἡ Ἐκ-
κλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ,
εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ
καὶ βουλευτᾶς Δράμας ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλε-

γράφημα, δημοσιευόμενον εἰς τὴν ἐν Δράμᾳ Ἐφη-
μερίδα «Πρωϊνὸν Τύπον» τῆς 10ης Φεβρουαρίου
1953:

«Ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἱεροῦ Ναοῦ «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Παλαιοημερολογι-
τῶν Δράμας, ἀπεστάλη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα
πρὸς τοὺς κ. κ. Βουλευτὰς τοῦ Νομοῦ μας.

Πρὸς

Τοὺς ἀξιολύτους κ. κ. Βουλευτὰς Δράμας

Ἀθῆνας

Παρακαλοῦμεν εἰς ὄνομα Χριστοῦ καὶ Ἑλλάδος,
ὅπως συνηγορήσῃτε ἐν τῇ Βουλῇ ἵνα νομοθετικῶς
μᾶς κατοχυρωθῇ ἡ Συνταγματικὴ Θρησκευτικὴ μας
Ἐλευθερία καὶ ἀρθοῦν αἱ ἀνικοπραγαί παρελθόν-
τος, αἱ ὁποῖαι στιγματίζουν ἀνεξίτητον Ἑλλάδα.

Μετὰ τιμῆς καὶ ὑπολήψεως

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἀθῶν. Γαλατόπουλος, Παναγιώτ. Δημιοῦδης, Ἀθ.

Ἀνδρουλῆς, Χρ. Πάτσας»

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΟΤΑΜΙΑΣ — ΘΑΣΟΥ

Μὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἐφημερίου μας Αἰδέο. Ἱε-
ρέων Μιχ. Ν. Σαββοπούλου ἀνεξωπυρώθη καὶ πάλιν
τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν κατοίκων τῆς
Κοινότητος Ποταμίας, οἱ ὁποῖοι ἀθρόως ἐκκλησιά-
ζοντο ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Ἀναργύρων καὶ ἀ-
κούοντες μετὰ κατανύξεως τὸ μοναδικὸν ἐν τῇ νή-
σῳ μας Ὁρθόδοξον κήρυγμα.

Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς 4ης Ἰανουαρίου ἔλαβε
χώρα ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ μας μία μοναδικὴ ἱερὰ
τελετὴ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ σαραντισμοῦ ὁκτὼ
βρεφῶν καὶ παιδίων μετὰ τῶν μητέρων τῶν. Ἦτο
συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις εἰς τὴν ὁμαδικὴν ταύτην
τελετὴν γενομένην εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας
ὁ ἱερεὺς νὰ λαμβάνῃ ἀνὰ ἓν βρέφος καὶ νὰ τὸ ἐκ-
κλησιάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν συνε-
χεῖα εἰς τὸ Ἱερὸν, εἰς ἐκρόκειτο περὶ ἄρρενος. Με-
τὰ τὰ Ἁγία Θεοφάνεια ἐβαπτίσθησαν ἐντὸς τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ μας τὰ ἐξῆς βρέφη τῶν μελῶν μας: 1)
Παναγ. Α. Δημητρίου 1) Δημητρ. Κλημάτου 3)
Γεωργ. Ἀθ. Κάρλα 4) Ἐμμαν. Ἀρ. Αἰγυνοσίνου
5) Κων(νου) Ι. Μανίτσα, 6) Χαρίλ. Κ. Μπραστια-
νοῦ καὶ ἄλλων ἐν μέσῳ ἀράτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιά-
σεως πάντων. Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω ἐν τῷ
Ἱερῷ μας Ναῷ Ἀγ. Ἀναργύρων καὶ ἐν μέσῳ συγ-
ροῆς πλήθους ἐνοριτῶν καὶ προσκεκλημένων ἐγέ-
νοντο οἱ Γάμοι τοῦ μέλους μας Βασιλείου Φ. Κου-
τλῆ μετὰ τῆς Ἀδῶς Βενετίας θυγατρὸς τοῦ Κοινο-
τικοῦ Συμβούλου Ποταμίας κ. Βασιλείου Σοφιά.
Παρώνυμφος ἦτο τὸ μέλος μας κ. Μιχαὴλ Πρέν-
τας τὸ δὲ Ἱερὸν Μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς
Μιχ. Σαββόπουλος. Εἰς τοὺς νυμφευθέντας οἱ πᾶν-
τες ἠυχήθησαν βίον ἀνέφελον ἀγάπην εὐτυχίαν καὶ
τὴν κατὰ Χριστὸν ζῆν. Εἰς Ἐξοχώτατον Στρατάρ-
χην καὶ Πρωθυπουργὸν Ἑλλάδος κ. Ἀλ. Παπάγον
καὶ Βουλευτὰς Καβάλλας ἐστάλη ἐκκλησίς τοῦ Πτοχ
αἰτοῦντος τὴν διὰ Νομοθετικοῦ Δ)τος χορήγησιν

ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀντιπροσωπεύοντες τὰ Παραρτήματα τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παλαιοημερολογιτῶν συγκληθέντες ἐκτάκτως καὶ ἀκούσαντες τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., διαμαρτυρόμεθα ἐντονώτατα διὰ τὴν παράτασιν τοῦ καθ' ἡμῶν ἀδίκου καὶ ἀντισυνταγματικοῦ Διωγμοῦ.

Συγκεκριμένως.

1) Ἀποδοκιμάζομεν μετὰ βδελυγμίας τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, δι' οὗ αὕτη πειράται νὰ συσχετίσῃ ὅλον τὸν παλαιοημερολογητικὸν κόσμον μὲ τοὺς καταδικασθέντας παράγοντας τῆς Μονῆς Κερατέας 2) Διαδηλοῦμεν, ὅτι ἡ ἐμμονὴ μας εἰς τὰς ἀπόψεις μας ὀφείλεται εἰς τὴν σταθεράν ἐπιθυμίαν μας νὰ περιχαρακώσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ αὐθαιρεσίας, ἀντιθέτους πρὸς τὸ Δημοκρατικὸν καὶ οἰκουμενικὸν Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας 3) Διαμαρτυρόμεθα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας διὰ τὰς ἀποδιδόμενας εἰς ἡμᾶς ὕβρεις, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς πρωτοφανῆ ἐμπάθειαν καὶ φανατικὴν μισαλλοδοξίαν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας 4) Καταγγέλομεν εἰς τὴν δημοσίαν Κοινὴν γνώμην τῆς Πατρίδος μας, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐν τῇ σφοδρᾷ αὐτῆς καὶ διακαεστάτῃ ἐπιθυμίᾳ, νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἴχνος διαμαρτυρίας καὶ ἐλέγχου, προκειμένου νὰ κατακρημνίσῃ ἀνεξελέγκτως τὸ Ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας οἰκοδόμημα, ἐξασφαλίζει ἔδαφος ἐλεύθερον εἰς τοὺς πραγματικοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, Χιλιάστας, Πεντηκοστιανούς, Οὐνίτας κ.λ.π, οἵτινες δρορὴν ἐλευθέρως καὶ ἀπροσχηματίστως διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

5) Ὁμολογοῦμεν καὶ διακηρύσσομεν, ὅτι τὸ κίνημά μας ὀφειλόμενον εἰς τὴν ὀργὴν τῆς ὀρθοδόξου λαϊκῆς ψυχῆς, εἶναι τελείως ἀνεξάρτητον τῆς οἰασδήποτε στάσεως τῶν κληρικῶν καὶ ξένον πρὸς οἰονδήποτε σχῆμα. Δι' οὗ καὶ εἵμεθα ἀποφασισμένοι νὰ μεταβάλωμεν τὰ στήθη μας εἰς καύσιμα ἡφαλοτεία, προκειμένου νὰ κατοχυρώσωμεν

τῆς Συνταγματικῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Ἐλ. Βορρά» Θεσ/νίκης τῆς 6 Φεβρ. 1953.

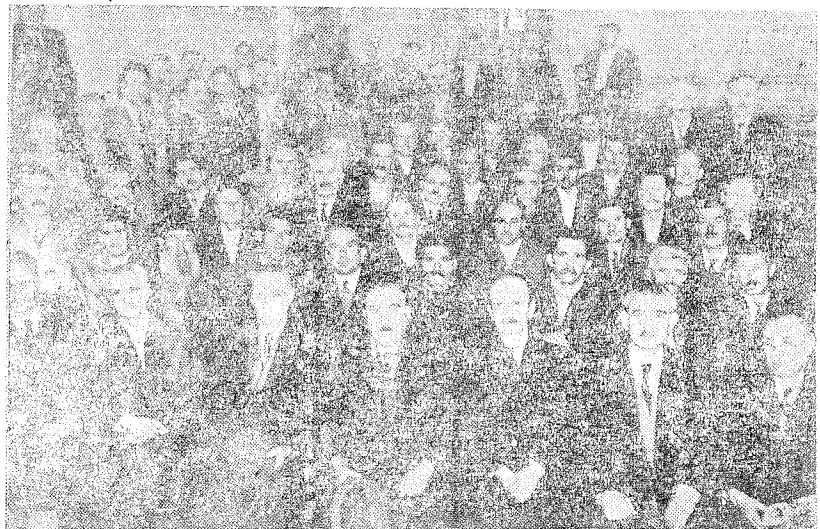
Ὁ Πρόεδρος
τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Π)τος Ποταμιᾶς
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ν. ΚΑΝΑΡΓΙΑΣ

τὰς θρησκευτικὰς μας Ἐλευθερίας. 6) Συσπειρομένοι περὶ τοῦ γηραιοῦ ἡμῶν ἡγέτου Πρώην Φλωρίνης καὶ τῶν συνεργατῶν του, τοῦ Κεντρικοῦ ἡμῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου θὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐπικρατήσεως τῶν δικαίων μας.

7) Ἐξουσιοδοτοῦμεν τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὅπως ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα διαμαρτυρίας εἰς τοὺς ἀρμοδίους καὶ δημοσιεύσῃ δὲ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων

1) Μεγαλοπόλεως Θ. Ἀναστασόπουλος, 2) Μεσημεριον-Θεσ/νίκης Γ. Παπαδόπουλος, 3) Στουπὶ-Αἰκατερίνης Ν. Μανουζόπουλος, 4) Κορίνθου Γ. Παπαφίλης, 5) Ἐρυθρῶν Α. Τζαβάρας, 6) Δομοκοῦ Ν. Νικολάου, 7) Μεσσωρόλης Μ. Μπουζίδης, 8) Ποντογαλιῶν-Φθιώτιδος Γ. Μακρῆς, 9) Βασιλικῶν-Ἀνωγειῶν Κρήτης Ν. Ἀλεξάκης, 10) Βίτωλι-Μακρακώμης Ε. Τσάρας, 11) Λαμίας Ε. Τσῶμος, 12) Λιτοσέλου Τσῶμος, 13) Ἀκουμίου καὶ Ἀγ. Βασιλείου-Ρεθύμνης Σ. Λαμπραδάκης, 14) Μάλτσα-Θηβῶν Α. Λαλιώτης, 15) Δομβραίνης-Θηβῶν Χ. Μειδάνης, 16) Θέρμης-Θεσσαλονίκης Δ. Μακαρίνας, 17) Βασιλικῶν-Θεσ/νίκης Χ. Τσάμης, 18) Ραφάνης-Λαοίσης Ι. Μπουκουβάλας, 19) Θηβῶν Κ. Τούτουζας, 20) Ἀγιάς-Καρύστου Π. Σουλιώτης, 21) Αἰγίνης Ν. Χατζίνας, 22) Ἀετῶν-Καρύστου Ε. Μίλας, 23) Βερδεκούσης-Ἐλασσώνος Δ. Θάνος, 24) Δαρίσσης Ε. Τριανταφύλλου, Α. Θεοδοροῦλης, Η. Τσιτσιλῶνης, 25) Ρεματιᾶς-Φαρσάλλων Α. Δαλακούρας, 26) Τυρνάβου Δ. Κατζίουλης, 27) Πατρῶν Π. Δημητρώπουλος, 28) Κολλινῶν-Τριπόλεως Ν. Κατσαφάνης, 29) Βουρβούρων-Κυνουρίας Χ. Σπανός, 30) Φύλλα-Χαλκίδος Ι. Παλαιολόγος, 31) διὰ τὸ Παρ)μα Χαλκίδος Π. Γιωργουδάκης καὶ Α. Στάμου, 32) διὰ τὸ Παρ)μα Κατερίνης Μ. Οἰκονομίδης, 33) Κα-



Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων μας. Ἀνθρώποι πάσης ἡλικίας, μορφώσεως καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος κατῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας γεμάτοι πίστιν, ἀποφασιστικότητά καὶ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν, διὰ νὰ περιφρουρήσωσιν τὸν ἀπειλούμενον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας! τὴν Παράδοσιν.

Ζακάρ Α. Παπαστέργιος, 34) Δράμας Σ. Λαζαρίδης, 35) Καβάλας Σ. Νικολαΐδης, 36) Αιτωλοακαρνανίας Α. Μαυρογιώργος, 37) Ἀγ. Πνεῦμα Σεργίων Α. Μωραΐτης, 38) Θάσου Σ. Νικολαΐδης, 39) Ἐλευθερουπόλεως Σ. Νικολαΐδης, 40) Ξυλοκάστρου Κορινθίας Ν. Μπαλάσκας, 41) Ρεθύμνου Β. Παπαδάκης, 42) Στυλίδος Χ. Γρεβενός, 43) Ζαγοράς Μ. Στεργίου, 44) Φαρσάλων Ι. Πουλαράκης, 45) Μεσσήνης Γ. Ρούτσης, 46) Καλαμών Π. Κατσαμπάνης, 47) Ἀργίλου Καλαμών Ν. Συρλής, 48) Σαλαμίνας Μ. Χατζηγιάνης, 49) Παλουκίων Δ. Τζέτζος, 50) Πήδημα Καλαμών Ν. Κορομηλάς, 51) Σεργίων Β. Χριστοφορίδης, 52) Βόλου Α. Κοντόπουλος, 53) Μαρκοπούλου Π. Βυαγγελίου, 54) Μενιδίου Δ. Δαμάσκος, 55) Λιοπεσίου Α. Παπαγεωργίου, 56) Σπάτα. Μπέκας, 57) Κορωπί Γ. Ντούνης, 58) Κερατέας Ι. Λέπουρης, 59) Παγώνδας Σάμου Μ. Δεμερτζής, 60) Ἀρβαντῶν Σάμου Ε. Ταμβακλής, 61) Καρλοβάσιου Σάμου Χ. Βεργής, 62) Κοντακίων Σάμου Δ. Μάρκου, 63) Ἀγ. Θεόδωρος Σάμου Κυριακός, 64) Πύργος Σάμου Ἀρχ. Ἰωαν. Παπαντωνίου, 65) Χίου Κ. Λύκος, 66) Θεσπιάκης Κοντόπουλος, 67) Λεβαδείας Δ. Δασόπουλος, 68) Σπάρτης Σ. Βλαχογιάννης, 69) Πυρί Θηβῶν Κ. Τούτουζας, 70) Ἐλευσίνος Θ. Ἀγγέλου, 71) Μεγάρων Α. Σταυρόλας, 72) Κομοτινῆς Σ. Βουτσάς, 73) Κέρτεζη-Καλαβρύτων Σπήλιος Κόντης, 74) Τήνου Κ. Λούβαρης

Ἐμβάσματα Συνόρων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστελῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν ἡγούμενον Παναρέτον Πετρίδην Τζώρτζ 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῇ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντανόπουλος
Τζώρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθῆναι
Υπεύθυνος Τυπογραφῶν: Γεώργιος Σερραϊνῆ
Εὐαγγελισμός 34 — Ἀθῆναι



Ὁ εορτασμός τῆς καταδόσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ Παράρτημα Σεργῶν. Πλήθος κόσμου με φωτομέτρα κρῖσιν ἀπὸ θερησκευτικῆν ἑξαρκίαν ἐόρτασαν τὴν μεγάλην εορτὴν τῆς Χριστιανοσύνης. Ἀνωτέρω πρῶτον τοῦ συγκαντρωνθέντος κόσμου τοῦ Παραρτήματος Σεργῶν.

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν ἐφημερίδων θὰ ἐπληροφορήθησαν πάντες, ὅτι τὸ Βατικανὸν διέκοψε τὰς διπλωματικὰς του σχέσεις μετὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας. Τοῦτο δὲν θὰ ἐπρόσθετε νέον στοιχεῖον εἰς τὴν αἰωνίαν τακτικὴν τῆς Πάποκρατίας τοῦ καθολικισμοῦ, ἐὰν δὲν ἦρχετο ἐν γαγονὸς νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἀποτόμως Ἡκούσαμεν δηλ. ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν προ βῆ εἰς δηλώσεις πρὸς Ἀμερικανικὸν Πρακτορεῖον καυτηριάζων τὴν τακτικὴν τῆς ἐπισήμου Γιουγκοσλαβίας, καὶ τασσόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ «διωκομένου» καθολικοῦ κλήρου τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Ἡμεῖς, οἵτινες εὐρισκόμεθα ὑπὸ μίαν πρωτοφανῆ χάλασαν διωγμοῦ ἐδῶ καὶ δύο ἔτη, διωγμοῦ κατευθυνομένου ὑπὸ τοῦ διαμαρτυρουμένου διὰ τοὺς καθολικοὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας, μόλις ἀνεγνώσαμε τὰς πλήρεις ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς παπικούς δηλώσεις, ἡσθάνθημεν τὴν ἄβυσσον τοῦ μίσους τῶν ἐναντίον ἡμῶν καὶ ἡρμηνεύσαμεν πολλά, πάρα πολλά.

Ἄν ἤξευρον ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι, ἂν ἤξευρον τὸ αἵματοβαμμένο παρελθὸν τῶν Καθολικῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, τότε θὰ τοὺς κατελάμβανε φοίκη καὶ σπαραγμὸς καρδίας διὰ τὴν στάσιν τοῦ Μακαριωτάτου. Στάσις, ἣτις τοῦλάχιστον εἶναι βεβήλωσις εἰς τὴν μνήμην τῶν θυμάτων τῶν αἱμοδιψῶν καθολικῶν βαρβάρων. Οὕτω εἰς λόγον τὸν ὅποιον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Γκορίτσιας ὁ καθολικὸς ἱερεὺς Σρέκο Πέριτς κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: Νὰ φονεύετε ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους Σέρβους. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους ἐκτελέσατε τὴν ἀδελφὴν μου, ἣ ὁποία ὑπανδρεύθη ἓνα Σέρβον καὶ ὅταν τελειώσετε αὐτὸ τὸ ἔργον ἐλάτε ἐδῶ νὰ ἐξιμολογηθῆτε καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ νῦν δὲ Καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῶν καθολικῶν Γιουγκοσλαβίας Στέπιναιτς εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του σελ. 176 γράφει τὰ ἐξῆς: Τὸ σχίσμα (ἡ ὀρθοδοξία δηλ.) εἶναι ἡ μεγαλύτερα κατὰ τῆς Εὐρώπης. Σχεδὸν τόσον μεγάλη ὅσον καὶ ὁ Προτεσταντισμός. Εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡθική, οὔτε ἀρχαί, οὔτε ἀλήθεια, οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε ἐντιμότης».

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν τάσσεται ἀλληλέγγως με τοὺς «διωκομένους» διαφόρους Σρέκο Πέριτς καὶ Στέπιναιτς. Τοιουτοτρόπως ἡ εὐαισθησία τοῦ Μακαριωτάτου τιτρώσκεται καιρῶς ἐνεκα τῶν διωγμῶν, ἴσως διὰ νὰ καλύψῃ τὸν βόγγον καὶ τὸν σπαραγμὸν τῶν παλαιημερολογιτῶν.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΙΣ ΠΡΟΚΛΗΘΕΝΤΩΝ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

Ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν τεσσάρων πρώτων παραγράφων τῆς ὑπ' ἀριθ. 775(613)9-3-1951 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου καταδείχθη 1) ὅτι τὸ Παλαισημερολογικὸν ζήτημα καὶ τὴν δι' αὐτοῦ διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπιχειρηθείσης κατὰ τὸ 1924 ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἀλλαγῆς τοῦ πατροπαρ. δότου διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, καὶ 2) ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς ἀντιπροσώπου αὐτῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀντὶ νὰ ἐπιδώσῃ τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξον ἢ Μεγάλῃς Τοπικῇ Συνόδου, μόνῃς ἀρμοδίᾳ δι' ὀριστικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἀσχετῶς κατὰ τῶν μετ' ἐξουσίας καὶ ἀφοσιώσεως ἐμμενόντων εἰς τὰς πατροπαράδοτους Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις Παλαισημερολογικῶν, ἐξοντωτικὸν ἀντιχριστιανικὸν καὶ μεσαιωνικὸν διωγμὸν, καὶ πρὸς συγκαλύψιν τῆς εὐθύνῃς τῆς, τόσον διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ὅσον καὶ διὰ τὸν διωγμὸν τῶν Παλαισημερολογικῶν, προσπαθεῖ ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀντεκκλησιαστικῶς νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτῶν, τὸ μῖσος μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ Κλήρου, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἡ ὁμολογουμένη ἤδη καὶ ὑπ' αὐτῆς, ὅτι ἐπῆλθεν, ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις, ἐμπερικλείει τοὺς ὑποδειχθέντας ὅμως εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν καταργηθεισῶν πρὸς τοῦτο ἐπισήμων Ἐπιτροπῶν ἐκκλησιαστικῶς καὶ Ἐθνικοῦς κινδύνους, οὓς, οὐ μόνον δὲν ἠθέλησε ν' ἀποφυγῇ, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐνθ' ἡ ἰδίᾳ προσεκάλεσεν, θέλει ἤδη νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν Παλαισημερολογικῶν, οἵτινες οὐδεμίαν ἀπολύτως εὐθύνην φέρουσιν, τόσον διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐπελθούσαν διάσπασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῆς συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς διαίρεσεως ἐμπερικλειομένους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Ἐθνικοὺς κινδύνους.

Ἦδη θὰ ἐξετασθῇ ἡ πέμπτη παράγραφος τῆς Συνδικτικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου, ἵνα καταδειχθῇ μὴ πως ὑφίσταται εὐθύνῃ τις, βαρύνουσα τοὺς Παλαισημερολογίτας, ἢ τυχὸν ὑφισταμένη τοιαύτῃ ἐπιπίπτει καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν Σεβασμιωτάτων νεωτέρων Νεσημερολογικῶν Συνδικτικῶν Ἀρχιερέων.

Ἡ πέμπτη αὕτη παράγραφος ἔχει ἐπὶ λέξει οὕτω: «Εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον, ὅτι τοιαῦτα ζητήματα, ἀκίνδυνα ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ μικρὰ κατ' ἀρχὰς εἰς ἔκτασιν, συνδυαζόμενα πρὸς ἄλλα σπέρματα σοβούσης, διαίρεσεως, ἐπήνεγκον τεραστίᾳ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος καταστροφάς. Οὕτως αἰρέσεις, δογματικοῦ καθαρώς χαρακτῆρος εἰς τὴν προέλευσίν των, συνδυασθεῖσαι εἰτα πρὸς φυλετικὰς καὶ ἐθνολογικὰς ἀντιθέσεις, ἐπήνεγκον εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Βυζαντινὸν Κράτος ρήγματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ δεκαπέντε αἰώνων παραμένονσι καὶ σήμερον ἔτι ἀγεφύρωτα. Οὕτως ἐχάθησαν διὰ τὸ Βυζάντιον ἢ Αἴγυπτος, ἢ Συρία, ἢ

Ἀρμενία καὶ ἄ. ἐχωρίσθησαν δηλαδὴ κατ' ἀρχὰς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ν' ἀπολεσθῶσι μετ' ὀλίγον καὶ πολιτικῶς».

Καὶ ἡ παράγραφος αὕτη δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν, παρ' ὅλον ὅτι γέμει ἀπὸ μεγάλης καὶ παχείας λέξεις καὶ φράσεις μοναδικὸς σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι νὰ παρασυρθῇ ὁ ἀναγνώστης καὶ νὰ κρίνῃ αὐτὰς μόνον ἐπιφανειακῶς καὶ νὰ μὴ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθινὴν ἔννοιάν των.

Διότι ἐν προκειμένῳ, ἐνῷ εὐκόλως εἶναι δυνατόν νὰ συμφωνήσῃ ὁ ἀναγνώστης περὶ τῶν ἐπιζημιῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ προέλθωσιν ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν διαίρεσεων, ἐν τούτοις εἶναι δυσχερέστατον, ἂν μὴ καὶ ἀδύνατον, νὰ συμφωνήσῃ καὶ περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς ταύτας διαίρεσεις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁρθὸν εἶναι νὰ ἐξετάζηται διὰ τὸ ἐπερχόμενον ἐκείστοτε ἐπιζήμιον ἀποτέλεσμα τίς πταίει, καὶ διατί πταίει, δεδομένου ὅτι καὶ τῆς Συνδικτικῆς ἐγκυκλίου μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι, οὐχὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὰ ἐπιζήμια ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ ἐπελθόντα, ἀλλὰ ν' ἀποδείξῃ ἐκ ποίων ἐσφαλμένων πράξεων προήλθον ταῦτα, καὶ τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνήργησε τὰς ἐσφαλμένας ταύτας πράξεις, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ καταλογισθῇ εἰς βάρος αὐτοῦ ἡ ἐμπρέπουσα εὐθύνη καὶ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἀνάλογος τιμωρία, ἐφ' ὅσον ἀρνεῖται νὰ προβῇ εἰς ἐπανάρθωσιν τῆς ἐπελθούσης ὑπαιτιότητι τοῦ ζημίας, καίτοι ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο δυνατότητα.

Εἰδικώτερον ἢ μὲν πρώτη περίοδος τῆς ἐλεγχόμενης πέμπτης ταύτης παραγράφου τῆς ἀνωτέρω Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου ἀναφέρει ὅτι τοιαῦτα ζητήματα, καὶ ἀσφαλῶς ἔννοεῖ, ὡς τὸ Παλαισημερολογικὸν ζήτημα, ἐπήνεγκον τεραστίᾳ καταστροφάς καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ ἔθνος, ἡ δὲ δευτέρα περίοδος ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τῶν τοιούτων ζητημάτων τὰς δογματικὰς αἰρέσεις καὶ τὰς φυλετικὰς καὶ ἐθνολογικὰς ἀντιθέσεις, τὰς ἐπενεγκούσας εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Βυζαντινὸν Κράτος τὰ ἀγεφύρωτα μέχρι καὶ σήμερον ρήγματα, ἔτινα κατὰ τὴν τρίτην περίοδον ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα διὰ τὸ Βυζάντιον τὸν ἀρχικὸν ἐκκλησιαστικὸν χωρισμὸν καὶ τὴν ἐπακολουθήσαντα πολιτικὴν ἀπώλειαν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας, τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων χωρῶν, ὡς κατὰ τὴν συνοδικὴν ἐγκύκλιον εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον.

Ἡ Συνδικτικὴ ἐγκύκλιος, τὸ ἱστορικῶς βεβαιωμένον τοῦτο, ἀναφέρει, σκοπῶς βεβαίως, ὥς ἀορίστος, διότι θέλει νὰ προξενηθῇ ἡ ἐπιπολαία ἐντύπωσις ὅτι, ἐνῷ δῆθεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος φροντίζει διὰ τὴν μὴ διάσπασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἐνότητος, διότι ἐκ τῆς διασπάσεως ταύτης προέρχονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ χωρισμοὶ καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἀπώλειαι, ἐν ταύταις εἰς τὰς φροντίδας τῆς ταύτης δὲν ἔχει δῆθεν συμπαραστάτας καὶ πάντας τοὺς Ἑλληνας ὁρθόδοξους χριστιανούς, καὶ ἀναγκάζεται ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν κινδύνων

τούτων, καὶ διὰ τὰς τοὺς συγκινήσει περισσότερον, ἐπικαλεῖται καὶ τὰς σχετικὰς ἱστορικὰς βεβαιώσεις, ἀποφεύγουσα ὅμως ἐπιμελὲς ν' ἀναφέρει, ποιοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ὑπαίτιοι τῆς διασπάσεως, καὶ διὰ ποίων πράξεων τὸν ἔγιναν ὑπαίτιοι.

Πράγματι ἡ ἱστορία βεβαιεῖ, ὅτι ἡ Αἴγυπτος, ἡ Συρία, ἡ Ἀρμενία καὶ ἄλλαι χώραι, αἵτινες εἶχον κατακτηθῆ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ εὐχαρίστως εἶχον δεχθῆ νὰ διοικῶνται ὑπὸ τῶν ὀλιγαριθμοτέρων Ἑλλήνων διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζομένης σοφῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς κατακτήσεως τῶν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν, ἀπολλέσθῃσαν κατόπιν πολιτικῶς διὰ τὸ Βυζάντιον ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων χριστιανικῶν αἰρέσεων καὶ λοιπῶν χριστιανικῶν καινοτομιῶν, τὰς ὁποίας ὅμως ἐπενόουν διάφοροι χριστιανοὶ κληρικοί, ὡς ὁ Ἀρειος, ὁ Νεστόριος, ὁ Εὐτυχῆς καὶ λοιποὶ ἄλλοι ὅμοιοι τῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι αἰρέσεις καὶ κοινοτομίαι εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα οὐχὶ τὴν ἀπλὴν ἀποκήρυξιν αὐτῶν καὶ τῶν παδῶν τῶν ἐκ μέρους τῶν ὁρθοτομούντων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἄλλων χριστιανῶν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰπόντος «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθει», καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, διδασκάντων «αἰρετικὸν ἀνθρώπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» ἀλλὰ τοὺς ἀγρίους καὶ ἀπανθρώπους διωγμούς, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὁποίων ἠναγκάζοντο οἱ αἰρετικοὶ καὶ κοινοτόμοι νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν τῶν ἐξωτερικῶν πολεμίων, οὓς ἐδέχοντο ὡς σωτήρας τῶν κατὰ τὸν δικαίον τῶν χριστιανῶν.

Ἐξ ὧν τούτων καθίσταται φανερόν, ὅτι κατὰ τὰς ἱστορικὰς βεβαιώσεις, αἰτία τῶν ἐκκλησιαστικῶν χωρισμῶν καὶ τῶν ἐπακολουθουσῶν αὐτοὺς πολιτικῶν ἀπωλειῶν εἶναι οὐχὶ ἡ διαφύλαξις ἀναλλοιώτων καὶ ἀμεταβλήτων τῶν θερησκευτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων, ἀλλ' ἡ ἐκ μέρους τινῶν κληρικῶν ἐπινόησις θερησκευτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν αἰρέσεων καὶ καινοτομιῶν ἢ προσπάθεια ἐξ ἄλλου ἀποκρούσεως αὐτῶν, οὐχὶ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ λόγου, ἀλλὰ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ διωγμοῦ τῶν ἀντιτιθεμένων διὰ λόγους θερησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀδιαφόρως ἢ ὁρθῶς, ἢ πεπλανημένως.

Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς τὰς ἱστορικὰς βεβαιώσεις εἶχον ὑπ' ὄψιν τῶν κατὰ τὸ 1319 καὶ 1923 ἡ τότε Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ ἄπ' ἀρχῆς μνημονευθεῖσαι ἐπίσημοι Ἐπιτροπαί, ὅτε ἀπεφαίνοντο καὶ ἐγνωμοδότην «ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δύναται νὰ γίνῃ μετὰ συνεννόησιν μετὰ πᾶσιν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἰδίως μετὰ τοῦ Οἰκουμένου-οῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνταπεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς ἐνεργείας, ὑπὸ τὸν ὅρον οὐχὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸ Ῥηγοριανόν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τῆς συντάξεως νέου Ἡμερολογίου» ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι ἐλευθέρη νὰ δεχθῇ τὸ Ῥηγοριανόν ὡς Ἑυρωπαϊκὸν Ἡμερολόγιον, τῆς Ἐκκλησίας κρατούσης μέχρι τοῦ νέου Ἐπιστημονικοῦ Ἡμερολογίου τὸ Ἰουλιανόν» καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

διὰ τὰ μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, διὰ τὰ μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως μετ' ὧν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20 Μαΐου 1919, τὰς ὁποίας ὅμως ἱστορικὰς ταύτας βεβαιώσεις καὶ συμφωνίας πρὸς αὐτὰς ἀποφάσεις καὶ γνωμοδοτήσεις τῆς τε Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἐπισήμων Ἐπιτροπῶν τούτων οὐδόλως ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ κατὰ τὸ 1924 Ἱερὰ Σύνοδος, ὅτε ὅλως ἀνθρακωδὲς δι' ἐγκυκλίον τῆς προέβη εἰς τὴν μονομερῆ ἀλλαγὴν τοῦ ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ χρησιμοποιουμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἐκ μέρους τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Ῥηγοριανοῦ τοιοῦτου καίτοι ἐγνώριζε καὶ ἀπεδέχετο καὶ ἡ ἴδια μέχρι τότε ὅτι τοῦτο ἔκτοτε εἶχεν ἀποκρουσθῇ ὡς ἀντροδόξον δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων πολλῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων προκύπτει ὅτι οἱ ὑπογράφοντες τὴν ὑπὸ ἔλεγχον Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Σεβασμιώτατοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς ἀνακριβῶς καὶ οὐχὶ κατ' ἀλήθειαν ἐπικαλοῦνται εἰς βάρος ἄλλων τὰς ἱστορικὰς βεβαιώσεις περὶ ἐκκλησιαστικῶν χωρισμῶν καὶ πολιτικῶν ἀπωλειῶν, διότι αὐταὶ ἀποδεικνύουσιν ἀντιθέτως εἰς βάρος αὐτῶν, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οὐ μόνον προέβησαν εἰς τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ καὶ ἤδη προσπαθοῦσι νὰ ἐπιβάλλωσιν αὐτὴν οὐχὶ διὰ τῆς πιθοῦς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἀλλὰ διὰ τῆς βίας καὶ τῶν ἀντιχριστιανικῶν καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν ἐμμενόντων πιστῶν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἱερὰς Παραδόσεις Παλαιοημερολογιτῶν.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν πέμπτην παράγραφον τῆς Συνοδικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τῶν λοιπῶν παραγράφων τῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Δικηγόρος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 3 Φεβρουαρίου Π. ἡμερ. ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ὁ ἀδελφὸς Σταῦρος Γεώργας Παλαῖος καὶ πιστὸς αγωνιστής, καὶ ὑπέρμαχος τῶν παραδόσεων.

Εἰς τὰς Σέρρας ἀπέθανον οἱ ἀδελφοὶ Φίλιππος Κασσιπίδης καὶ Αἰκατερίνη Κούφη. Ὑπῆρξαν πιστοὶ καὶ θαρραλεῖς αγωνισταὶ καὶ ἐκλείσαν τὸν βίον τῶν μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶθε ὁ Δικαιοκρίτης Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ αὐτοὺς.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Προαστείων, ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας 9-2-53 (Π.Ε.) καὶ ὥραν 4-5 Μ.Μ. εἰς τὴν αἰθουσαν Τρικοῦπη Τζώρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος, μέλλει γενέσθαι Θεῖον Κήρυγμα ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν. Ἐπίσης τοῦτο θὰ γίνεταί ἀνελλιπῶς ἐκαστῇ Κυριακῇ τὴν ἰδίαν ὥραν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἡ ἀντιχριστιανικὴ συζήτησις περὶ καύσεως ἢ ταφῆς τῶν νεκρῶν ἠκούσθη καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων καὶ πάντοτε ἀντὶ χησε εἰς τὰ ὅσα τῶν χριστιανῶν ὡς μεγίστη ἀσέβεια.

Προχθὲς ὅμως κατὰ πληκτοὶ ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Καθημερινῆς» τὴν ἰδίαν πρότασιν καὶ μάλιστα μὲ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Εἰς τὴν Κασιν τῶν νεκρῶν δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχη ἀντίρρῃσιν καὶ ἡ Ἐκκλησία. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κανένας κανὼν ποὺ τὸ ἀπαγορεύει». Ἔτσι πλαγίως προετοιμάζουν τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν νὰ δεχθῶν νὰ ἀνατρέψουν ὄχι ἕνα ἔθιμον ἀλλὰ ἕναν ἀκρογωνιαῖο λίθον τῆς ἐσχατολογικῆς μας πίστεως. Τὸ τερατώδες ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶνε ἡ σιωπὴ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἥτις ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ δηλώσῃ ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ ὀριστικῶς τὰς ἀνευθύνους συζητήσεις γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζήτημα, αὕτη σιωπὴ καὶ ἀφίνει τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Καθημερινῆς» νὰ ἐννοήσουν ὅτι πράγματι καὶ ἡ ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀντίρρῃσιν.

Καὶ ἔπειτα πταῖουν οἱ Παλῖται, οἵτινες μὴ ἀνεχόμενοι αὐτὰς τὰς δολοφονίας τῆς πίστεως διαμαρτύρονται, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστοῦν ὄλων τῶν εἰδῶν τοὺς κατατρεγμούς.

Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ ἀκούσωμεν τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὀφείλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθυτάτην ἱκανοποίησιν τῆς διὰ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον τὸ «Ἐθνικὸν Προσκλητήριον» ἐφημερὶς τῶν παλαιῶν πολέμιστῶν ὑπερῆσπισεν τὸ ἐθνικὸν αἷτημα τῆς Ὁρθοκευτικῆς μας ἐλευθερίας.

Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ δίκαιον αἷτημά μας κατακτὰ ἔδαφος εἰς τὰς ἐθνικὰς συνειδήσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι τὸ ἄναστημα τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἐκδίδουν τὸ «Ἐθνικὸν Προσκλητήριον» ἔχει προσπελάσει τὴν μετριότητα καὶ ἔχει ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος μιᾶς ὄντως ἐθνικῆς ἀποστολῆς. Δὲν ἦτο ἄλλωστε δυνατόν τὰ πράγματα νὰ εἶχον ἄλλως, διότι οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, οἵτινες ὑψώσαν τὴν ἡχηρὰν τὴν διαμαρτυρίαν ἀνὰ τὸ πανελλήνιον, ἔχουν διαμορφώσει τὸ ἦθος τῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ ἔχουν ἀναλώσει τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἐλευθεριῶν μία τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ Ὁρθοκευτική.

Τοὺς συγκαίρομεν ἐνθέρμως.

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κατήλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων σχετικῆς μὲ νὴν πορείαν τοῦ ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνος, πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν παραρτημάτων μασ, ἀπὸ τοῦ Ἑβρου μέχρι τῶν Καλαμῶν καὶ τῆς Κρήτης. Πάντες οἱ ἀδελφοὶ ἐνωμένοι εἰς τὸν κοινὸν εὐγενὴ σκοπὸν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀνόρθωσιν καὶ τὸν θρίαμβον τῶν ἰδανικῶν τοῦ παλαιοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου μας, συνεσκέφθησαν ἐπὶ τῆς τρεχούσης καταστάσεως λαβόντες σχετικὰς ἀποφάσεις, καὶ συντάξαντες ἐκθεσιν, ἥτις προορίζεται νὰ διαφωτίσῃ τὸ ζήτημά μας καὶ νὰ ὑποβοηθῇ εἰς τὴν λύσιν του.

Ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν ἀντιπροσώπων-ἀδελφῶν ἀπέδειξε ὅτι τὸ μέτωπον τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀρραγές, εἰς πείσμα ὄλων τῶν διωγμῶν, κυματοθραύοντες ἀκατάλυτα τοῦ κύματος τῆς διαφθορὰς τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν.

Ἄς προσέξουν λοιπὸν ὅσοι ἀναχλάβουν τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματός μας, διότι ὁ παράγων-λαὸς εἶναι πολυδύναμος.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὁ Πανιερώτατος Ποδεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐξέδωκε νέον βιβλίον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἐγράφη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας του.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι «Κρίσεις ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας» καὶ ἀποτελεῖ ἀντικειμενικὴν διερεύνησιν τῶν αἰτίων τῆς σημερινῆς κακοδαιμονίας μας.

Τὸ περιεχόμενον του, ἡ ἄμεσος ἀντιστοιχία του μὲ τὰ φλέγοντα προβλήματα τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος καὶ τὰ συντελεστικὰ συμπεράσματα γύρω ἀπὸ αὐτὰ τὸ τοποθετοῦν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἀναγκῶν ἀναγνωσμάτων ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ἑλλήνος καὶ Χριστιανοῦ.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ 1953

Ἀναγγέλλομεν καὶ πάλιν ὅτι ἡμερολόγια τοῦ 1953 τοῖχου καὶ τσέπης, ὑπάρχουν διαθέσιμα ὀρεγνὰ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσουν διὰ τὴν κατακόλωσιν των.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐπαινώσαμεν ἡ σημασία τῆς πράξεως ταύτης εἶναι διττὴ ἥτοι ψυχολογικὴ καὶ οἰκονομικὴ.

Πιστεύομεν δὲ ἡ Ἐκκλησίαις μας αὕτη πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς θὰ εὖρη σοβαρὰν ἀπήχησιν.

ΝΕΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΕΝΤΥΠΟΝ

Ὁ χαλκέντερος ἱεροκήρυξ καὶ θερμὸς ὑπέρμαχος τῆς παραδόσεως Ἀρχ. ἡς Αὐγουστίνος Καντιώτης ἐξέδωκε νέον περιοδικὸν μὲ τίτλον «ΣΤΑΥΡΟΣ». Τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν φωνὴν ἡχηρὰν καὶ γενναίαν εἰς τὸν κυκεῶνα τῆς ἀμαρτωλῆς Δύνης, καὶ πιστεύομεν ὅτι πολλὰ ἔχει νὰ ὠφελήσῃ τὴν χριστιανικὴν περισυλλογὴν.

Εὐχόμεθα πλουσίαν καρποφορίαν.